

עיצוב ייחודי
להדפסה חסכונית
מומלץ להדפיס
ולחלק בעבודה ובקהילה

כל המשפחה מחוברת סביב הדף של אבא

מסרים מהדף היומי / פרשת מסעי תשפ"ב

מחפש שיעור או חברותא מתאימה?
מעוניין להתחבר לקהילה בסביבה שלך?
לברור רכז 'חלקי בקהילתי' באזורך:
052-7600080

סעודה שלישית

השבוע למדנו בגמ':

דף כ"ג.

"הואי כשגגה שיוצא מלפני השליט".

הגמרא השבוע מספרת: לנהרדעא הובאו נשים שנחטפו על ידי סוחרים עבדים אשר דרשו לקבל ממון רב תמורתם. 'אבוה דשמואל' העמיד שומרים שיראו שהחוטפים אינם פוגעים בהן עד שיפדו. לתמימה שמואל בנו מדוע צריך להעמיד שומרים על זמן כה קצר, השיב לו אביו בקפידא: "וכי אם היו הן בנותיך גם אז היית תמה על כך?". דבריו היו 'כשגגה היוצאת מלפני השליט', ולימים אכן גם בנותיו של שמואל נלקחו בשבי.

כוח אדיר מונח בדיבור פינו. עלינו לשמור עליו מכל משמר. "לברכה ולא לקללה..."

בבית החיים 'סגולה' שבפתח תקווה ניצבת דוממת המצבה הראשונה שהועמדה בו. וזה נוסחה: "פ"נ הנפטר הראשון בביה"ק הזה... התבטא עשרה ימים לפני פטירתו, בהיותו בריא ושלם, ואמר שהוא לא היה מתנגד להיות הראשון בביה"ק הזה, ונלב"ע ביום י"ט תשרי תרמ"ט". ברשומות מאותם ימים אכן מסופר: בערב יוה"כ קודשה חלקת הקבורה בפתח תקווה, האנשים שהשתתפו בהקמת החלקה התלוצצו ביניהם: "מעניין מי יהיה הראשון שיקבר כאן...", אותו איש הגיב - אף הוא בהלצה - "אני מסכים ... הסוף היה טרגי."

איך זה קשור אלינו?

ניתן לנו כלי עוצמתי: "החיים והמוות ביד הלשון", בידינו הבחירה אם להשתמש בו לברכה ולהשפעת טוב, או חלילה להיפך. "ובחרת בחיים...!"

יום שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף כ:

"כיון דרמי עליה אפילו טובא נמי"

בגמרתנו השבוע מובא שרבי מאיר פסק בייחס לתלולית עפר העומדת במקומה למעלה מששים שנה, שאנו מטמאים אותה מחשש שיש תחתיה קבר ונשכח, ואף שאיש אינו זוכר זאת, אין אדם זוכר מה שהיה לפני למעלה מששים שנה. למרות זאת, אומרת הגמרא, ניתן להאמין לעד המעיד על דבר שראה לפני למעלה מששים שנה, משום שדבר שהאדם נותן דעתו לזכרו, הוא זוכרו אף לאחר יותר מששים שנה.

אגב אורחא למדנו שיטה מצוינת כיצד לזכור את התורה שלמדנו. מי שמרגיש שמוטל עליו לזכור - יזכור!

יהודי מסתובב בעולמינו אנו, רבי דב לנדו שליט"א, ראש ישיבת סלבודקה, התורה כולה חקוקה במוחו לכל פרטיה, הוא נשאל פעם על ידי תלמידו: "כיצד רוכשים ידיעה מוחלטת שכזו?" "היית פעם בחנות טמבור?" שאל אותו רבי דב "שמת לב שבעל החנות זוכר היכן מונחים כל בורג קטנטן, כל אום זעיר?, כיצד?"; "כמובן" ענה התלמיד "הוא חייב לדעת זאת, זוהי פרנסתו"; "גם אני חייב לדעת את התורה" גילה ראש הישיבה את הסוד.

איך זה קשור אלינו?

בשעה שאדם חש שהוא מוכרח לזכור את התורה הוא כבר ימצא את הדרכים לכך, אין לנו אלא איפוא להחדיר בעצמינו את תחושת ההכרח לזה.

ליל שבת

השבוע למדנו בגמ':

דף י"ט:

"אל תשכן באהליך עוולה - זהו שטר פרוע"

גמרתנו השבוע משמיעה שמלווה המחזיק בידיו שטר חוב שכבר נפרע ע"י הלווה, הרי הוא בגדר 'משכין בביתו עוולה'.

עוולה?? הרי הוא לא מתכוון חלילה להשתמש שוב בשטר! נכון, אבל אם הוא לא חושש מהניסיון שהחזקת שטר פרוע מעמיד בפניו, זוהי עצמה העוולה. הוא לא מבין עד כמה חמורה היא העבירה, וכמה צריך להיזהר מלהיכשל בה.

כבר מקטנותו נודע רובי כלהוטון. מגיל קטן הוא מתאמן, להנאת כל סובביו, בזריקה מיומנת של ביצים, כוסות ועוד לחלל האוויר, ובתפיסתם בשלימותם. אף פעם הוא לא פספס... אך כאשר פעם הבחין בו אביו נוטל מהוויטרנה שני כלי קריסטל מעוטרים בזהב בכדי לבחון עוד מעט את מזלו, זינק האב ממקומו וחטפם מידי; "וכי נטרפה דעתך?" - שאג, אך רובי היתמם: "הלוא בעיניך ראת שאלף פעם לא פספסתי...". "על ביצים וכוסות אני מוכן להמר", השיב האב, "אך כלים יקרים שכאלו - זה כבר יותר מדי..."

איך זה קשור אלינו?

אנו מתרחקים מנסיגות ולא סומכים על עצמינו, גזל, או כל עבירה אחרת, זהו נזק נצחי, ואנו לא מהמרים על כך, זה יקר מדי.